

işçi dayanışması

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni

www.uidder.org • Nisan 2008 • No:1

Merhaba dostlar!

Merhaba, kapitalist sömürü çarkları altında ezilip, işgücünü satarak yaşam mücadelesi veren işçi emekçi kardeşler!

Hepimizin içinde yaşayarak, acılarını çekeerek bildiği gibi, işçi sınıfına ve ezilen halklara yönelik baskıların katlanarak arttığı, emperyalist savaş ve saldırganlığın, gericiliğin ve ırkçılığın hızla yayıldığı bir dönemden geçiyoruz. Sömürücü sınıflar saldırılarını azgınca ve pervasızca arttırıyorlar. Peki dünya nüfusunun çoğunluğunu işçi sınıfı oluştururken, küçük bir azınlıktan ibaret olan sömürücüler bu fütursuz saldırıları yürütmek için nereden cesaret alıyorlar? Örgütsüzlüğümüzden, yalnızca örgütsüzlüğümüzden!

Ancak umutsuzluğa kapılmanın ve morali-mizi bozmanın bir anlamı yok. Şunu çok iyi bilelim ki, tarihin hiçbir döneminde karanlık tek başına varolmadı. Sömürücüler ve zalimler saltanatlarını sonsuza kadar sürdüremediler. İnsanoğlu aydınlık bir geleceğe olan umudunu hiçbir zaman yitirmedi. Bugün de durum farklı değildir. Ezilenler ve sömürülenler eninde sonunda ayağa kalkacaklar ve kâr hırsıyla dünyayı yok oluşa sürükleyenleri, asalaklar sınıfını ait oldukları yere, yani tarihin çöp sepetine yollayacaklardır! Yeter ki dünya işçi sınıfı sabırla, azimle, bilinçle örgütlensin ve mücadeleye atılsın. Bilelim ki, o zaman biz işçiler güzel ve aydınlık günleri kendi ellerimizle yaratacağız.

İşte dostlar! Bizler bu haklı ve onurlu mücadelenin bir parçası olabilmek amacıyla Uluslararası İşçi Dayanışması Derneğini kurduk. Çeşitli fabrika ve iş kollarından işçilerin kurduğu UID-DER henüz iki yaşını doldurmadı bile. Ancak siz işçi kardeşlerimizin gösterdiği ilgi sayesinde temsilciliklerimizin sayısı gün geçtikçe artıyor. Pek çok semtten işçi kardeşlerimiz, derneğimizin kendi bölgelerinde de temsilcilikler açması için yoğun bir çaba harcıyorlar. Derneğimizde düzenli olarak gerçekleştirdiğimiz etkinliklerimizde, bu çabanın, azmin ve başarının izleri apaçık görülüyor. Etkinliklerimize katılan işçi ve emekçi kardeşlerimizin sayısı hızla artıyor. Çün-

kü onlar derneğimize geldiklerinde, sınıf dayanışmasının sıcaklığını, dostluğu ve birlikte mücadele vermenin derin coşkusunu yaşıyorlar.

Derneğimiz bundan böyle, daha fazla emekçi kardeşimize ulaşmak, onları faaliyetlerimize daha fazla katmak, sömürücülere karşı verdiğimiz ortak mücadeleyi daha geniş kitlelere yaymak amacıyla, her ay düzenli olarak bir işçi bülteni yayınlayacak. İçinde yaşadığımız kapitalist sömürü sisteminde yüz yüze kaldığımız sorunları, emeğin mahkûm edildiği çalışma ve yaşam koşullarını, sermaye sınıfının bizlere yönelik saldırılarını, bu saldırılara karşı nasıl durabileceğimizi derneğimizin internet sitesinin yanı sıra bültenimizde de ele alacağız. Sizleri Türkiye'de ve dünyada işçi sınıfının yüksektiği mücadelelerden, grev ve direnişlerden haberdar etmeye çalışacağız. Bültenimizin sizlerden gelen okur mektuplarıyla, fabrika ve işyeri haberleriyle daha da zenginleşeceğinden eminiz.

Bültenimizin ilk sayısını, işçi sınıfının uluslararası birlik mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs öncesinde çıkartıyoruz. Dostlar! Sınıf dayanışmasının ve birliğin sembolü olan 1 Mayıslar, aynı zamanda dünya işçilerinin sömürücülere karşı verdikleri amansız mücadelenin de simgesidir. Bizler, sömürücülerin, asalakların, beylerin, paşaların olmadığı bir dünya istiyoruz ve böyle bir dünyanın mümkün olduğuna tüm kalbimizle inanıyoruz. Bu uğurda mücadele veren biz işçilerin kaybedecek neyi var? Kaybedeceğimiz tek şey ücretli kölelik zincirleridir. Ama kazanacağımız koca bir dünya var. Eşitlik, özgürlük ve barış dolu bir dünya! Tüm bunlar bir hayal değildir. Örgütlenip mücadele edersek böyle bir dünyayı kurabiliriz. Biz işçiler örgütlüyssek, birliksek her şeyiz, ama örgütsüz ve dağınık isek hiçbir şey!

İçinde yaşadığımız sömürü ve zulüm dünyasını ortadan kaldırmak ve ellerimizle yarattığımız tüm zenginlikleri eşitçe paylaşacağımız böylesi bir dünya kurmak için, haydi derneğimizde örgütlenmeye, haydi ortak mücadeleye!

UİD-DER'de Geçen Ay

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneğini 2006'nın Haziran ayında kurduk. Derneğimiz kurulduğu günden bu yana işçileri bilinçlendirmek, aralarındaki dayanışmayı örmek, onları bir araya getirmek için pek çok konuda eğitim seminerleri ve etkinlikler düzenledi. Etkinliklerimiz devam ediyor. Her ay düzenli olarak işçileri ilgilendiren çeşitli konularda bilgilendirici seminerler, film gösterimleri ve müzik dinletileri yapıyoruz. Ayrıca derneğimiz bünyesinde saz ve gitar kursları veriliyor. Derneğimizin "işçi korusu" ve "işçi tiyatrosu" da bulunuyor. Hemen her şubemizde "işçi korusu" ve "işçi tiyatrosu"nun çalışmaları devam ediyor.

Tüm bu çalışmaları derneğimizin üyeleri olan, farklı fabrika ve atölyelerden gelen işçi kardeşlerimiz yürütüyor. Dernek temsilciliklerimizde izlediğiniz ya da izleyeceğiniz etkinliklerdeki tüm hazırlıkları biz işçiler yapıyoruz. Enstrüman çalıyor, şarkı söylüyor, mücadelemizi anlatan marşlar ve şiirler okuyor, oyunlar sergiliyoruz.

Geçtiğimiz ay içerisinde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile ilgili çeşitli etkinlikler düzenledik. Derneğimizin sinema kolunun hazırladığı ve sunduğu "Dünyanın Kadın İşçileri" adlı film, patronlar sınıfına karşı verilecek mücadelenin neden uluslararası düzeyde olması gerektiğini çarpıcı biçimde anlatıyordu. Filmin Türkçe dublajını derneğimizde kendimiz yaptık. Film belgesel tarzında çekilmişti ve dünyanın farklı ülkelerinde yaşayan işçilerle yapılmış röportajları içeriyordu. Filmi izleyen işçi arkadaşların hepsi de, örgütsüz oldukları sürece her yerde aynı kötü çalışma koşulları ve düşük ücretlerle karşılaşacaklarını bir kez daha görmüş oldular.

Film etkinliğimiz dışında, tüm temsilciliklerimizde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü nedeniyle kutlamalar da düzenledik. Birlikte şarkılar ve türküler söylediğimiz, şiirler okuduğumuz bu etkinlikte işçi kardeşlerimiz sınıf kürsüsüne çıkarak düşüncelerini, duygularını dile getirdiler. Yaşlı bir nine söz alarak şunları söyledi: "Bizim zamanımızda yoktu böyle şeyler. Bize bunları anlatanlar, öğretenler yoktu. Cahildik. Şimdiki gençler çok şanslı. O yüzden böyle yerlere daha çok gelmelidir, her şeyi öğrenmelidir. Kendilerini geliştirmeliler. Burası bizim yuvamız, hepimiz de benim ço-

cuklarımsınız." Bir başka kadın işçi ise 8 Mart'ın anlamını şöyle ifade ediyordu: "Kadın da olsak, erkek de olsak hep eziliyoruz. Ama kadınlar daha çok eziliyor. Ancak ağlamayana emzik vermezler. Kadınlar olarak hakkımızı aramalıyız. UİD-DER gibi derneklerde örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz. Bizim gibi işçilerin yeri, yine işçilerin yanındır. Zengin karılarının ne sorunu var? Onların derdi bizimkinden başkadır. Biz kocalarımızla, çocuklarımızla birlikte kavga vermeliyiz."

Bu etkinliklerimizin yanı sıra, tiyatro grubumuz da "Köle İbrahim Tuhaf Konuşuyor" adlı bir oyun sergiledi. Derneğimizin düzenlediği bu etkinliklere mahallelerden ve fabrikalardan gelen işçiler yoğun bir katılım gösterdiler. Derneğimizin müzik ve şiir gruplarının sunumlara eşlik etmesi, etkinliklerimizin coşkusunu daha bir arttırdı.

Dostlar! Biliyorsunuz ki geçtiğimiz ay pek çok kentte çok kitlesel Newroz kutlamaları gerçekleştirildi. İstanbul da bu kentlerden biriydi. Yıllardır ezilen, varlığı inkâr edilen Kürt halkının demokratik taleplerine destek olmak için, haksız savaşa son demek için bizler de, "Başka Bir Ulusu Ezen Ulus Özgür Olamaz", "Kapitalist Sömürüye, Emperyalist Savaşlara Karşı Mücadele Bayrağını Yükselt" pankartlarımızla Newroz alanındaydık.

Önümüzde 1 Mayıs var, yani işçi sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma günü. Hepimiz şimdiden 1 Mayıs hazırlıklarına başladık. Nisan ayında da, tiyatro grubumuzun bu amaçla hazırladığı "1 Mayıs Karanfilleri" adlı oyunu izleyeceğiz. Oyun, işçi sınıfına bu büyük mücadele gününü armağan eden Amerikalı işçi önderlerinin yaşadıklarını ve dönemin işçilerinin mücadelesini anlatıyor. Bugün kaybetmeye başladığımız bir hak olan 8 saatlik işgününün nasıl zorluklarla kazanıldığını anlatıyor. Geçmişteki işçi kuşaklarının çektiği sıkıntıları bilince çıkartmalıyız ki, elimizdekileri kaybetmemek için daha sıkı kavga verelim. Her şeyi öğrenmeli ve hiçbir şeyi unutmamalıyız. Biraraya gelmeli ve örgütlenmeliyiz. Çünkü ancak bu sayede kaderimizi kendi ellerimize alabilir ve çocuklarımıza güzel bir gelecek kurabiliriz!

Deri İşçilerinin Sorunları

Bugün geçmişe oranla daha da büyümüş olan işçi sınıfı, patronlar sınıfını korkutan ama henüz kendi gücünün farkında olmayan, uyuyan bir deve benziyor. İster deri sektöründe ister metal sektöründe, ister Türkiye’de ister Fransa’da çalışsın, işçiler dünyanın neresine giderse gitsin sorunları ortaktır. Gerçek bir örgütlülük yaratmak ve militan bir mücadele yürütmek, işçilerin birbiriyle dayanışmasıyla, bir sınıf olduğunun farkına varmasıyla mümkün.

Bugün Türkiye’de deri işletmelerinde çalışarak yaşamını sürdürmeye çalışan deri işçilerinin de kangren haline gelmiş sorunları var. Diğer sektörlerde çalışan işçiler gibi deri işçileri de, birlik olamamaları, seslerini sınıf kardeşlerine duyuramamaları, güçlü bir mücadele hattı örememeleri nedeniyle çözümsüzlük yaşıyorlar.

Türkiye deri üretiminde Avrupa’da İtalya’nın ardından ikinci, dünyada ise İtalya, Çin ve Hindistan’ın ardından dördüncü. 80’ler ve 90’larda deri sanayicileri Türkiye’de deri sektörünün hızla geliştiğini söylüyor ve İtalya’nın tahtına göz koymakla övünüyorlardı. Onların bu övünçle bahsettikleri ve palazlanıp büyüdükleri dönem, deri işçilerinin Kazlıçeşme’de insanlık dışı koşullarda köle gibi çalıştırıldıkları, yaşadıkları mahallelerin bataklıktan farksız olduğu dönemdi.

Çok uzun yıllar boyunca Kazlıçeşme’de faaliyet gösterdi tabakhaneler. 1993’te Tuzla’ya taşınmasıyla birlikte deri işçilerinin çoğunluğu da aileleriyle birlikte Tuzla’ya göç etti. Kazlıçeşme’deki çalışma koşullarında, Tuzla Organize Deri Sanayiye taşınmasıyla birlikte belirli bir iyileşmeden söz edilse bile, deri patronları aynı deri patronlarıdır.

Patronların üretimi artırmak ve sektördeki diğer kapitalistlerle rekabet edebilmek için makinelerde yeni teknolojiler kullanmaya başlamasıyla birlikte işler geçmişe oranla kolaylaşmış görünse de, bu durum işçilerin çalışma ve yaşam koşullarını olumlu anlamda çok da değiştirmedir. Daha az zamanda, daha az kişiyle, daha fazla üretmeye devam eden deri işçileri, kötü çalışma koşulları, sigortasız çalışma, taşeronlaşma, düşük ücretler, zorunlu fazla mesailer gibi sorunlarının yanı sıra bir yandan da sağlık sorunlarıyla boğuşmaktalar. Üstelik yüzlerce deri işçisi, her an yakalanabilecekleri meslek hastalıkları ve sağlık sorunları konusunda hiçbir bilgiye sahip değiller.

Örneğin vidala ve zig fabrikaları genelde bütün bir yıl çalışan ve sektörün işçiliği en ağır olan fabrikalarından. Büyük ve ağır derilerle çalışan işçilerin hemen tamamı özellikle bel ve sırt ağrılarında şikâyetçi. Pat pat ve zımpara işlemlerinin tozlu ortamı ise, işçilerin çok erken yaşlarda KOAH, astım gibi akciğer hastalıklarına yakalanmasına sebep oluyor. Deri fabrikalarında, ıslak ve yağlı zeminlerden ötürü düşmelerden kaynaklanan kırıklar, çıkıklar, burkulmalar ve ezilmelere yine ıslak zeminlerde çalışılırken elektrik çarpmaları da eklenebiliyor. Deri budanırken kullanılan keskin bıçaklar kesiklere, derileri işlemek için kullanılan makineler ise kesilmelere, sıkışmalara ve kopmalara neden olmaktadır.

Deri işçilerini patronların kârı için gün be gün öldüren hastalıkların bir kısmınıysa hayvan derilerinden bulaşan mikrop- larla ortaya çıkan enfeksiyon hastalıkları oluşturuyor. Tetanoz, şarbon, brusella gibi hastalıklar, tabaklama sırasında deriden kapılabilecek hastalıkların en önemlileri. Bunların oluşmasını

engellemek için kullanılan kimyasallar da işçilerin sağlığı açısından büyük bir tehlike oluşturuyor. Ayrıca deri tozları, organik çözücüler birçok farklı organda kanser riskini arttırıyor.

Birçok farklı sektörde olduğu gibi deri sektöründe de patronlar güvenlik önlemlerini almak masraflı olduğu için sadece göstermelik birkaç malzemeyi alıp bir kenara kaldırmakla yetinmiyorlar. Tüm bunlar nedeniyle hayatlarını ya da sağlıklarını kaybeden işçilerle dolu bu sektörde, kan ve can karşılığında, deri patronlarının kesesine her gün aralıksız artı-değer akmakta.

Deri işçilerinin güçlü bir mücadele geleneğinin olması, sendikalaşma konusundaki ısrarı deri patronlarını Kazlıçeşme’den Tuzla’ya, oradan da Çorlu’ya kaçmak zorunda bırakırken, devletin kolluk güçleri de bu konuda patronların en büyük silahı olmaya devam ediyor. Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesindeki direniş ve eylemlerinde işçilerin sık sık jandarmasının saldırılarına maruz kalması buna örnektir. Genel olarak işçilerin sendikalaşması baskı, şiddet ve tehditle engellenirken, sektördeki teknisyen, usta vb. işçilerin sendikaya üye olmaları da deri patronları tarafından engellenmeye devam ediliyor. Sözleşme metinlerine bu kadrolarda çalışanların sendikaya üye olamayacağını belirten maddeler koyduruyor patronlar. Diğer yandan bu işçiler kara listeye alınma ve işsiz kalma tehditleriyle örgütlülüğün dışında tutuluyorlar.

Türkiye’de 12 Eylül karanlığını yırtan mücadelelerden birini Kazlıçeşme deri işçileri yazmışlardı tarih sayfalarına. 1987’de iş bırakma ya da iş yavaşlatma eylemlerinin ve mitinglerinin Türkiye’nin her yerine sıçradığı sırada, Deri-İş 33 işyerini ve 1500 işçiyi kapsayan Kazlıçeşme grevini başlatmıştı. Kazlıçeşme işçilerinin o dönem yürüttükleri kararlı mücadele bugünün genç işçi kuşaklarına taşınması gereken deneyimlerle yüklü. Devletin kolluk güçleriyle defalarca karşı karşıya gelen, işten atılan ve açlığa terk edilen deri işçileri geri adım atmamışlar, militan bir mücadele yürütmüşler ve bugünkü ile kıyaslanamayacak kadar yüksek ücret artışları, yıpranma payı gibi ekonomik ve sosyal kazanımlar elde etmişlerdi. Deri işçilerinin kararlı ve militan mücadelesini kıramayan patronlar, işçilerin birliğini bölmek ve böylece mücadeleyi geriletmek için Kazlıçeşme’den Tuzla’ya taşınma kararı almışlardı.

Tuzla Organize Sanayiye gelindikten sonra da militan bir mücadele yürütüldü. Ancak deneyimli işçilerin işten atılmasına paralel olarak örgütlülük giderek eridi ve patronların saldırıları artarak varlığını korudu. Bugün Tuzla deri sanayiinde çalışan deri işçileri arasında genç işçilerin sayısı oldukça yüksek. Bu genç işçiler, mücadele için önemli bir potansiyeli barındırıyorlar. Geçmişin mücadele deneyimlerinin genç işçilere doğru biçimde taşınması da bu açıdan özel bir önem taşıyor.

Nerede ve hangi sektörde çalışırsak çalışalım bizleri sağlıksız çalışma ve yaşam koşullarına mahkûm eden şey, milyonlarca işçinin ürettiği tüm zenginliğe küçük bir azınlık tarafından el konulmasına dayanan kapitalist sömürü sistemidir. İşçi sınıfı gerçek kurtuluşa ancak bu sömürü düzenini temellerinden yıkararak ulaşabilir. Bu düzen varlığını koruduğu müddetçe dizginsiz sömürü, sefalet koşulları, yoksulluk, savaşlar da devam edecektir. Sömürüyü, sefaleti, savaşları ve her türlü pisliği ortadan kaldırmak için kapitalizme karşı mücadeleye!

SSGSS Saldırısını Püskürtmek İçin Mücadeleye!

AKP hükümeti, bugünlerde işçi sınıfına yönelik kapsamlı bir saldırı planını meclisten geçirmeye çalışıyor. Bu saldırı yasasının adı, Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası (SSGSS) yasası. Hükümet bu yasayla prim gün sayısını kademeli olarak 7200'e, emeklilik yaşını ise 65'e çıkarıyor. Emekli maaşlarını düşürüyor. Malulen emekliliği neredeyse imkânsız hale getiriyor. Ölüm, cenaze, evlilik ve benzeri yardımları alabildiğine kırıyor. Sağlık hizmetlerini sınırlandırarak paralı hale getiriyor.

Ödediğimiz sigorta primlerinde en ufak bir indirim gitmeyen hükümet, emekli maaşlarımızı ve hastalık halinde aldığımız sağlık hizmetlerini bize devletin bir lütfuymuş gibi sunmakta pek mahir. Bizlerden kesilen paraların ne kadarının bize geri döneceğine sermayenin temsilcisi olan AKP hükümeti ve IMF gibi emperyalist kuruluşlar karar veriyor.

Sermayenin ve onun temsilcilerinin yasası olan SSGSS yasası, işçi sınıfının şimdiye dek mücadelelerle kazandığı pek çok hakkı gasp ediyor. Bu yasa ile yapılmak istenen değişiklikler gelgeç bir olay değildir. Bizim olduğu kadar çocuklarımızın da kaderidir söz konusu olan. Tam da bu yüzden on binlerce işçi bu saldırıya karşı çıkararak mücadeleyi yükseltiyor. 15 Ocaktan bu yana tüm Türkiye çapında sendikaların, derneklerin, kitle örgütlerinin katıldığı pek çok eylem, yürüyüş ve basın açıklamaları yapıldı. 14 Martta 2 saatlik iş bırakma eylemi ve yürüyüşler gerçekleştirildi.

Söz konusu yasayla ilgili olarak sendika yönetimlerini yalancılıkla suçlayan başbakan, hak gasplarını ısrarla işçilerin yararına olan düzenlemeler olarak göstermek için kıvrıp durdu. Hükümetin tüm bu savuşturma çabalarına rağmen, tepkilerin giderek yaygınlaşması hükümeti yasayı gözden geçirmek ve kısmen geri adım atmak zorunda bıraktı. Sendikal bürokrasinin tüm ihanetine rağmen, işçilerin basıncıyla gerçekleşen bu eylemler sayesinde, tasarının 7000'den 9000'e çıkarmayı öngördüğü prim gün sayısı nihayetinde 7200'e indirildi.

Hükümet bu saldırı yasasını şimdi de apar topar Meclis'ten geçirmeye çalışıyor. Ancak işçilerin mücadelesi sona ermedi. 1 Nisanda Türkiye'nin dört bir yanında kitlesel basın açıklamaları gerçekleştiren işçiler, o gün Ankara'da polisin azgın saldırısına hedef oldular. Ama

yılmayıp direndiler.

6 Nisanda ise Kadıköy'de kitlesel bir miting yapıldı. Mitingde, KESK, DİSK ve Türk-İş İstanbul Şubeler Platformuna bağlı pek çok sendika, binlerce işçiyle alandı. Bu saldırı yasası karşısında işçi sınıfına ihanet ederek hükümetle kirli bir ittifaka soyunan Türk-İş genel merkezine rağmen, Türk-İş'e bağlı sendikaların alana gelmiş olmaları ayrıca anlamlıydı. Çeşitli sosyalist grupların ve demokratik kitle örgütlerinin katılımıyla, yağmura rağmen yaklaşık 30 bin kişilik bir miting gerçekleştirildi.

ÜİD-DER'li işçiler olarak bizler de "Kapitalist Sömürüye, Emperyalist Savaşlara Karşı Mücadele Bayrağını Yükselt", "Yaşasın Militan Sınıf Sendikacılığı" pankartlarımızla ve dövizlerimizle Kadıköy'deydik. Sendikalarda sınıf uzlaşmacı ve işbirlikçi anlayışın doruğa tırmandığı ve bununla bağlantılı olarak sendikal hareketin çok zayıflatıldığı bir dönemden geçiyoruz. Böylesi koşullarda "Militan Sınıf Sendikacılığı" sloganını yükseltmenin ve bu doğrultuda mücadele vermenin öneminin bir kat daha arttığına inanıyoruz.

Kortejimiz bu mitingde de kitleselliği, disiplini, coşkusu ve canlılığıyla dikkat çekti. Toplanma yerinde, alana yürüyüş boyunca ve alanda, ÜİD-DER'li işçiler olarak saatlerce sloganlarımızı haykırdık: "Krizin Faturası Patronlara", "Parasız Eğitim, Parasız Sağlık", "Kölelik Yasasına Hayır", "Sendikasızlaştırmaya, Taşeronlaştırmaya, Esnek Çalıştırmaya, Tensikatlara, Kazanılmış Haklarımızın Gaspına İzin Vermeyeceğiz", "Kapitalist sistemi Yıkacağız, Sınıfsız Bir Dünya Kuracağız", "Dünyanın Bütün İşçileri Birleşin", "Örgütlüsek Her Şeyiz Örgütsüzsek Hiçbir Şey", "ÜİD-DER Yürüyor Mücadele Büyüyor".

Eğer bir araya gelirsek ve sesimizi yükseltip mücadeleyi daha da ileriye taşırsak, burjuvazinin tüm saldırılarını geri püskürtebileceğimizden bir an bile şüphemiz olmamalı. Yeter ki sınıfımızın gücüne güvenelim, yeter ki örgütlenip mücadeleye atılalım!

TEGA İşçisinin Onurlu Mücadelesi Sürüyor

■ Ankara'dan grevci bir TEGA işçisi

Ben yaklaşık bir buçuk senedir Sincan Organize Sanayi Bölgesindeki TEGA Mühendislik şirketinde çalışan bir işçiyim. Ben de işe çoğu arkadaşımız gibi asgari ücretle başladım. İşe başladığım zamanlarda sürekli zorunlu mesailere tâbi tutulduk. Normal çalışma saatimiz 8.00-18.00 olmasına rağmen, bizler 8.00-20.00 arası çalışıyorduk. Yani günlük zorunlu 2 saat fazla mesaimiz vardı. Bunun yanı sıra çoğu zaman gece 11'e kadar fazla mesailere bırakılıyorduk ve Cumartesi normalde tatilimiz olmasına rağmen o gün bile zorunlu mesai yaptırıyorlardı. İşyerinde dikkatimi çeken konulardan birisi de 3-4 senelik olmalarına rağmen hâlâ asgari ücretle çalışan arkadaşlarımızın oluşuydu. Bizler senede bir kez zam alıyor ve bunun dışında herhangi bir ikramiye ve ücret alamıyorduk. Yapılan zamların kaymağını alanlar patrona çok yakın kişiler oluyor, bunun dışındaki işçilerin %80'i ise asgari ücretle çalışıyordu. Biz işçiler alın-terimizle çalışıyor ama emeğimizin çok az bir kısmını alıyorduk. İşveren ise sürekli yurtiçi ve yurtdışından ihaleler alıyor, işçilerin emeğini görmemezlikten gelerek sürekli kendi cebini doldurmaya çalışıyordu.

Sosyal hayattan kopmuş olan bizler bu kölelik sistemine dur demek için yaklaşık 9 ay önce örgütlendik. 120 üyemiz ile Birleşik Metal-İş'e kaydımızı yaptırдық. Kaydımızı yaptırmadan bir gün önce işveren bizimle bir toplantı yaptı ve sendika istemediğini, eğer ki böyle bir şeye kalkışırsak bizleri işten atacağını, hiçbir şekilde ücret ödemeyeceğini üstüne basarak söyledi. Ama biz işçiler tek kurtuluşumuzun örgütlü mücadeleyle olacağı inancı ile yolumuza devam ettik. Bu süreç içerisinde işveren önce fazla mesailerini kaldırdı ve bizden fazla mesai ile yaptığımız işi normal mesai süresinde yetiştirmemizi istedi. İşyerinde sürekli üzeri-

mize gelerek dakika tutmalar, gereksiz yere sürekli savunma istemeler, tehditler savuruyordu.

Üyelik yaptırdığımız ertesi günü 2 arkadaşımızı sebep-siz yere işten attı ve 21 gün sonra işe almak zorunda kaldı. Bütün bu baskılara rağmen bizim mücadelemizi engellemedi. Bunun üzerine toplu iş sözleşmelerine gidildi ve işverenin olumsuz davranışları sonucu hiçbirisinde anlaşılamadı. İşveren grev oylaması için kaymakamlığa müracaat etti ve bunun sonucunda da amacına ulaşamadı. Grev oylamasından hemen sonra 5 arkadaşımızı işten çıkarttı bizlere gözdağı vermek için. Ne hikmetse hiç kimse ile konuşmayan, ilgilenmeyen işveren, bu sefer işçi arkadaşlarla tek tek konuşuyor, hatırlarını soruyor, sendikadan vazgeçmelerini istiyordu. Bunun karşılığında işçileri maddi olarak destekleyeceğini söylüyordu.

Bu şekilde de bir sonuç alamayan patron, işçileri yani bizi bölemeyeceğini anlayınca bu kez 50 arkadaşımızı daha işten çıkarttı. Hiçbir aslı olmayan bahanelerle greve çıkmadan 2 hafta önce işten çıkartılan arkadaşlarımız, o soğuk havanın ve karın altında onurlu bir şekilde mücadelelerine devam ediyorlardı. Patron dışarıdaki işçilerle içerdeki işçileri görüştürmemek için elinden gelen her şeyi yapıyor, ama bunu başaramıyordu. Bu şekilde bizleri birbirimizden koparamayacağını bir kez daha anlamış oldu. Grev gününe kadar üzerimizdeki baskıları artırdı.

Nihayet grev günü geldi ve bizler de greve çıkarak arkadaşlarımızın yanında yer aldık, onurunu parayla değişen 15 kişinin haricinde 110 işçi greve çıktık. Greve çıktığımız günü büyük bir coşku ve sevinçle yaşadık, çünkü başımız dik ve onurlu bir şekilde hem hakkımızı arıyor hem de mücadelemizi sürdürüyorduk. Bu grev sayesinde ÜİD-DER'li arkadaşlarla tanıştık. O kadar sıcakkanlı insanlar ki anlatmak mümkün değil. Onların katkı ve desteğiyle onurlu mücadelemiz hâlâ devam ediyor.

Tersanelerden Grev Geçti

Tersane patronlarının ve hükümetin göstermelik tedbirleri ve açıklamaları hiçbirimizi aldatmamalı. Sendikal örgütlülüğümüzün meşruluğunu bile ancak militanca bir mücadeleyle kazandığımız düşünülürse, çalışma koşullarında ve ücretlerimizde anlamlı kazanımların çok daha kararlı bir mücadeleyi ve örgütlülüğü gerektirdiği açıktır.

Son yıllarda tersanelerde “iş kazaları” sonucu yaşamını yitiren işçi kardeşlerimizin sayısında hızlı bir artış gözleniyor. Artan ölümler, tersanelerdeki işçilerin hoşnutsuzluğu ve medyanın konuya yoğunlaşması, hükümeti harekete geçmek zorunda bıraktı. Çalışma Bakanı tersaneleri gezdi, 43 tersanenin 41’ine göstermelik cezalar kesildi. Sadece iki tersanede “kusursuzluk” tespit edildi. Ancak “kusursuzluk” tespit edilen bu tersanelerde de birçok işçi arkadaşımız iş cinayetlerine kurban gitmişti.

Ölümlerin artması üzerine Limter-İş’in yoğun baskısı sonucunda, DİSK genel merkezi Tuzla tersanelerinde 24 saatlik oturma eylemi kararı aldı. Limter-İş yönetimi oturma eyleminin yapılacağı 27-28 Şubatı grev oylamasına sundu. Oylamada, grev kararı ezici bir çoğunlukla onaylandı.

27 Şubat sabahı grev başladığında, burjuvazinin kolluk kuvvetleri de tersane yolunu kapatan işçilere saldırmakta gecikmedi. Polisle işçiler arasında çıkan arbede sonucunda aralarında Limter-İş yöneticilerinin de bulunduğu 124 grevci işçi gözaltına alındı.

Gözaltına alınmayan grevci işçilerin yoğun çalışması ile grev alanına 5 bin kişilik bir katılım sağlandı. Bu arada polis provokasyonları öğle saatlerine kadar devam etti. Saat 11’de aralarında DİSK yönetiminin, DİSK’e bağlı sendika başkanlarının da bulunduğu kafile grevci işçilerin yanına geldi. Greve öncülük eden Limter-İş, provokasyonlara karşı işçilerin duyarlı davranması çağrısında bulundu. Saat 14’e kadar kitle alandı. Saat 14’ten sonra işçiler evlerine döneceklerdi, fakat saat 15’te gözaltına alınıp serbest bırakılan 124 işçinin alana gelmesiyle birlikte tekrar hareketlenme yaşandı. Limter-İş yönetimi ve Süleyman Çelebi işçilerin taleplerini yaptıkları basın açıklaması ile kamuoyuna duyurdu. Talepler kısaca şöyle idi:

- taşeronlaştırmanın kaldırılması
- maaşların ve sigortaların ana firmanın güvencesi altına alınması
- sigortaların gerçek maaş üzerinden yatırılması
- tehlikeli ve ağır işkolu yönetmeliğinin uygulanması
- kaliteli yemek ve yedi buçuk saatlik çalışma günü

Saat 16’dan sonra, Deri-İş, Harb-İş, Hava-İş, Haber-İş, Birleşik-Metal-İş, Tümtis, Teksif, Tez-Koop-İş, Nakliyat-İş, Çelik-İş, Arçelik fabrikasında direnişte olan Nakliyat-İş üyesi işçiler, Kocaeli Üniversitesinde direnişte olan Oleyis üyesi işçiler, ÜİD-DER ve TİB-DER’den işçiler, çeşitli sosyalist gruplardan gelen işçi ve emekçilerin katılımıyla sınıf dayanışmasının sesi yükseltildi.

Destek açıklamalarının ana teması tersanelerdeki iş cinayetlerinin önüne geçilmesi, çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve örgütlenmenin önündeki engellerin aşılması noktasındaydı. Limter-İş yönetimi ve Süleyman Çelebi grevin biteceği 28 Şubat sabah saat 11’de, kitlesel olarak GİSBİR’in önüne gidilip görüşme talep edileceğini duyurmuştu. O güne dek Limter-İş’i muhatap almayan, sendikacıları ve örgütlü işçileri terörist olarak karalayan patron örgütü GİSBİR, işçilerin bu kararlı eylemi sonucunda, ertesi gün masaya oturmak zorunda kaldı.

Tersane patronlarının ve hükümetin göstermelik tedbirleri ve açıklamaları hiçbirimizi aldatmamalı. Sendikal örgütlülüğümüzün meşruluğunu bile ancak militanca bir mücadeleyle kazandığımız düşünülürse, çalışma koşullarında ve ücretlerimizde anlamlı kazanımların çok daha kararlı bir mücadeleyi ve örgütlülüğü gerektirdiği açıktır.

Örgütlü İşçi Sınıfının Önünde Hiçbir Güç Duramaz!

Şahin Motor İşçisi Yalnız Değildir!

Gebze'deki Şahin Motor fabrikasında sendikasılaştırma saldırıları işçi kıyımına dönüştü. Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenmiş olan Şahin Motor işçileri, patronun sendika üyelerini tasfiye etme girişimleri karşısında direnişe geçtiler.

Mayıs ayında toplu sözleşme masasına oturacak olan ve sözleşme öncesinde sendikanın yetkisini düşürmeyi amaçlayan patron, bunun için uydurma bahanelerle işten atmalara başladı. Yaklaşık iki hafta önce, patron, "formen" yapmak vaadi ile üç işçiyi sendikadan istifa ettirip, Tepeören mevkiinde yeni kurduğu Üçgen isimli fabrikaya gönderdi. Bu oyuna kayıtsız kalmayıp tepki gösteren 5 işçinin iş akdini ise tazminatsız feshetti. 107 işçinin çalıştığı Şahin Motor'da sendikacı işçi sayısı, atılan bu beş işçiden sonra 52'ye düştü. Atılan beş işçi arasında baş temsilci ve üçüncü temsilci de bulunuyordu.

Bunun üzerine, işten atılan işçiler, üzerlerine giydikleri "İşimi İstiyorum" yazılı kırmızı önlükleri ile fabrika önündeki bekleyişlerini sürdürmeye başladılar. Bu arada en büyük destekçileri, henüz işten atılmamış olan mesai arkadaşlarıydı. Yemek saatlerinde olsun, vardiya değişimlerinde olsun, içerdeki işçiler atılan arkadaşlarını yalnız bırakmayacaklarını göstererek hemen yanlarına geliyorlardı. Direnişteki işçiler destek

için gelen arkadaşlarını sloganlarla ve alkışlarla karşılayıp öyle de uğurluyorlardı. İşçiler fabrika içinde patrona inat sloganlarını yükseltiyorlardı: "İş ekmek yoksa barış da yok", "Yaşasın onurlu mücadelemiz", "Yılgınlık yok direniş var", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz".

Ne var ki, Şahin Motor patronu bu dayanışmaya tahammül edemedi ve 17 Martta 54 işçinin birden işine son verdi. Patronun, fabrika kapısına 100'den fazla Çevik Polisi yığması, işçilerden duyulan korkunun açık bir göstergesidir. Şahin Motor işçilerini haklı ve onurlu mücadelelerinde yalnız bırakmayalım ve dayanışmayı güçlendirelim.

Arçelik İşçisi 3 Aydır Direnişte

Arçelik'te faaliyet gösteren Yıldırım Şirketine bağlı olarak çalışan taşeron işçileri, geçtiğimiz yıl DİSK'e bağlı Nakliyat-İş sendikasında örgütlenmişlerdi. İşçiler her türlü baskıya direnerek Yıldırım Şirketine toplu sözleşme imzalatmayı başarmışlardı. Ne var ki Koç Grubu bu anlaşmanın ardından taşeronla sözleşmeyi feshettiğini açıkladı. İşçilere

Nakliyat-İş'ten istifa edip Arçelik'te yetkili olan Türk Metal-İş sendikasına üye olmak ya da işten atılmak seçenekleri dayatıldı.

Bin bir ayak oyunuyla Nakliyat-İş'i fabrikaya sokmama ya çalışan, işçilere her türlü baskıyı uygulayan, fabrika kapısına polisi yığan Arçelik yönetimi, tüm bunlara rağmen işçileri pes ettiremedi. Sonunda, yükleme boşaltma bölümünde çalışan Nakliyat-İş'li işçiler 2 Ocakta fabrika önünde direnişe geçtiler. Derneğimiz ÜİD-DER'in de ziyaret ettiği direnişçi işçiler bizlere şunları söylediler:

"Biz 350 işçi, alt işverene gücümüzü mücadeleimizle gösterdik. Bugün ise Koç Grubuna, buradaki direnişimizle sendikamızda kararlı olduğumuzu göstereceğiz. Bizler 10-15 yıldır hiçbir sosyal hakkı olmayan, asgari ücrete çalışan işçileriz. Sendikamızı ve işimizi geri istiyoruz."

İşçiler, üç ayı aşkın bir süredir mücadelelerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Arçelik işçilerinin direnişlerini destekleyelim, sınıf dayanışmasını güçlendirelim!

Dünya Kazan Emek Kepçe!

Yunanistan'da da Sosyal Güvenlik Saldırısı Gündemde

Türkiye'de işçilerin sosyal haklarını budayan yasal değişikliklerin sosyal güvenlik reformu adı altında yasalaştırılıp hayata geçirildiği biliniyor. Benzer bir saldırı yasası Yunanistan'da da yürürlüğe girdi. Bu saldırı yasaları, sermayenin temsilcileri eliyle tüm ülkelerde bir bir hayata geçirilmeye çalışılıyor.

Yunanistan'da, yasanın geri çekilmesi için 27 Kasım, 19 Aralık ve 12 Şubat'taki birer günlük genel grevin ardından Mart ayı ile birlikte uyarı grev ve eylemleri ciddi boyutta arttırıldı. Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu ile Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonunun çağrısıyla, son 60 yılın en geniş katımlı grevleri gerçekleştirildi. Elektrikler kesildi, çöpler haftalarca toplanmadı, avukatlar ve adliye çalışanları 5 gün boyunca adliye kapılarına kilit vurdu, fabrikalar durdu, iç ve dış hat uçuşlarında tüm seferler iptal edilirken ana kara ile adalar arasındaki bağlantı da koptu. 2,5 milyondan fazla işçinin iş bırakarak hayatı felç ettiği genel grevlerde, şehir içi ve şehirler arası otobüs, tren, metro, trolleybüs, tramvay seferleri iptal edildi. Üniversiteler, okullar, bankalar, elektrik ve su işleri daireleri, posta servisi gibi hemen tüm kamu kurumlarında greve gidildi. Basın-yayın çalışanlarının grev ve katılmaları nedeniyle kamu ve özel radyo ve televizyon kanalları haber yayınlarını tamamen durdurdu, 20 ve 21 Martta ülke genelinde hiçbir gazete basılmadı. Devlet hastanelerinde yalnızca güvenlik ve acil yardım birimleri görev yaptı. Eczaneler kepenk indirirken, doktorlar da özel muayenehanelerini açmadılar.

Kamuoyu yoklamaları, nüfusun yüzde 69'unun yeni yasaya karşı olduğunu gösteriyor. Buna rağmen sağcı hükümet, 20 Mart gecesi yasayı yangından mal kaçırıcısına parlamentodan geçirdi. Yasanın oylanmasının ardından, Yunan sendikaları yasayı uygulatmayacaklarını ve eylemlerin süreceğini ilan ettiler.

Amerika'da Hintli İşçilerden Protesto

Mississippi Pascagoula tersanesinde çalışan Hintli işçiler, 18 Martta, Amerikan ve Hindistan hükümetini protesto ettiler. Bu işçiler ülkelerinden daimi iş vaadiyle 20.000 dolarlık senet imzalayarak kaçak yollarla Amerika'ya getirilmişlerdi. İşçiler, ağır çalışma koşullarını, düşük ücretleri ve göçmen işçileri sömüren asalak çeteyi protesto ederek hem Amerikan hem de Hintli yetkililerden soruşturma açılmasını ve insan kaçakçılığı yapan şebeke ve işbirlikçilerin cezalandırılmasını talep ettiler. Ülkeye kaçak yollarla sokulan işçiler, inanılmaz koşullarda çalıştıklarını, 24'er kişi kaldıkları konteyner barakalar için kendilerinden aylık en az 1000 dolar kira kesildiğini ifade ettiler. İşçiler, kendilerine imzalatılan senetler nedeniyle ülkelerine de dönemmediklerini, işverenin pasaportlarına el koyduğunu, direnenlerin kilitlendiğini ve şiddete maruz kaldıklarını belirtiyorlar.

Kuzey Kıbrıs'ta Kamu Çalışanları Grevdeydi

Kamu sektöründeki beş sendikanın 20 Martta düzenlediği yarım günlük grev Kuzey Kıbrıs'ı vurdu. Hükümetle görüşmelerin çıkmaza girmesi ile bir dizi eylem kararı alan

sendikalar, grevin gerçekleştirildiği gün başkent Lefkoşa'da bir de miting yaptılar. Greve katılan öğretmen sendikalarından biri olan Kıbrıs Türk Orta Eğitim Öğretmenler Sendikası, eylem çağrısında şunları belirtti:

"Koltuğa oturanlar söylenenleri ve hedefleri unutmuş olsa gerek, hayata geçmesi yönünde hiçbir uğraş vermediler. Söylenenler bir tarafa her geçen gün var olan hakları da budamaya başladılar.

Dün olduğu gibi bugün de yollardayız. Dünden daha öfkeli ve daha kararlıyız. Emek dün olduğu gibi bugün de en yüce değerdir. Emeğin değerini değıştirme gücüne sahip değildireler, olamayacaklardır. Emekçilerin örgütlenmesini var olan yasalara rağmen engellenler bunun hesabını vereceklerdir.”

Vietnam'da 21 Bin Nike İşçisi Greve Gitti

Vietnam'da, dünyanın en ünlü spor ayakkabısı markalarından Nike için üretim yapan Ching Luh fabrikasında çalışan yaklaşık 21 bin işçi, 31 Martta greve gitti. Artan enflasyon yüzünden giderek daha fazla yoksullaşan işçiler, 59 dolar olan aylık ücretlerinin yüzde 20 oranında yükseltilmesini, çalışma koşullarının düzeltilmesini ve yemeklerin kalitesinin artırılmasını istiyorlar.

2002'de kurulan fabrikada, çoğu kırsal kökenli genç kadınlardan oluşan yaklaşık 21 bin işçi çalışıyor. İşçiler asgari ücretin biraz üzerinde ücret alıyorlar. Son bir yıl içinde resmi rakamlara göre yüzde 20 olarak gerçekleşen enflasyon karşısında ücretler her gün biraz daha fazla eriyor.

Ching Luh fabrikası, Vietnam'da Nike için üretim yapan on fabrikadan biri. Ülkedeki bu fabrikalarda Nike için her yıl 75 milyon çift ayakkabı üretiliyor ve Ching Luh fabrikası bu üretimin yüzde 12'sini gerçekleştiriyor.

Dünyanın en büyük tekelleri, Avrupa ve ABD'deki fabrikalarını, işgücünün ucuz ve örgütsüz olduğu ülkelere kaydırarak sömürüyü arttırmaya çalışıyorlar. Kuşkusuz bunların bir amacı da sınıf mücadelesinden kaçmaktır. Ancak sermaye nereye giderse gitsin dikensiz gül bahçesi bulamayacaktır.

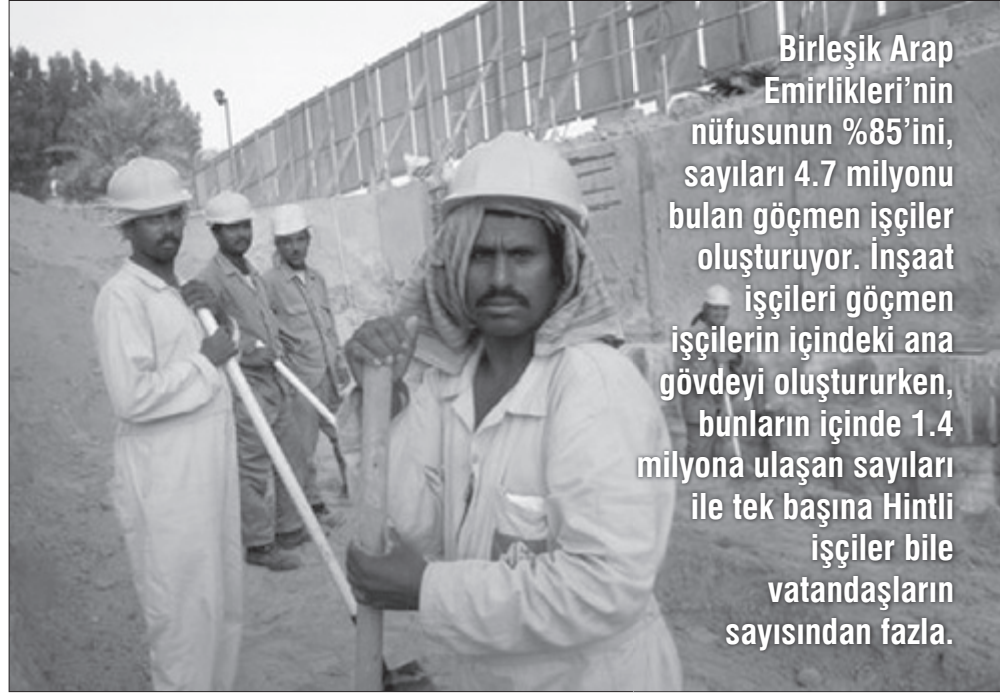
Palmiye Adasını İnşa Eden İşçiler Grevde

Bahreyn'de, 6 milyar dolarlık "insan yapısı ada" projesinde çalışan 1300 göçmen işçi, aylık maaşlarının 57 dinardan 100 dinara (yaklaşık olarak 300 YTL) yükseltilmesi ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi talebiyle greve gittiler. 13 Şubat'ta, işçiler kaldıkları kamptan 30 kilometre uzaklıktaki Çalışma Bakanlığına yürüyüşe geçme kararı alınca taşeron firma yetkilileri grevci işçileri kaldıkları kampa kilitledi. İşçiler tüm bu baskılara rağmen greve son vermediler.

Birleşik Arap Emirlikleri'nde Drake & Scull firması için çalışan 2400 göçmen işçi de benzer sebeplerden ötürü 17 Martta greve çıktı. Polisin greve saldırısı sonucunda pek çok işçi yaralandı ve 1000 kadar işçi tutuklandı. Dünyanın en lüks otellerinden biri olmaya namzet inşaatta çalışan bu göçmen işçiler aylık ortalama 163 dolar maaş alıyor.

Arap yarımadası, bugün petrol serveti üzerine kurulan ve derin çelişkilerin en çırılçıplak ortada olduğu bir kapitalizm örneğine sahne oluyor. Aşiret bağlarına dayanan şeyhlik sistemi, egemen olduğu Arap yarımadasında kendine özgü bir sosyal düzen oluşturmuş durumda.

Yarımadada Dubai şehri özel bir yere sahip. Lüks ve

Birleşik Arap Emirlikleri'nin nüfusunun %85'ini, sayıları 4.7 milyonu bulan göçmen işçiler oluşturuyor. İnşaat işçileri göçmen işçilerin içindeki ana gövdeyi oluştururken, bunların içinde 1.4 milyona ulaşan sayıları ile tek başına Hintli işçiler bile vatandaşların sayısından fazla.

son teknoloji ürünlerin dünyada pazara ilk sunulduğu merkezlerden biri olma özelliği, şehri zamanla uluslararası ticaret turizmi için önemli merkezlerden biri haline getirmiş. Dubai modelinden hareketle, şeyhler son zamanlarda yapay bir dünya, turizm-alışveriş merkezi yaratma gayreti içinde akıl almaz büyük projelerle tesisler inşa ettiriyorlar. Birleşik Arap Emirlikleri'nin nüfusunun %85'ini, sayıları 4.7 milyonu bulan göçmen işçiler oluşturuyor. İnşaat işçileri göçmen işçilerin içindeki ana gövdeyi oluştururken, bunların içinde 1.4 milyona ulaşan sayıları ile tek başına Hintli işçiler bile vatandaşların sayısından fazla.

Şeyhlerin asıl hayalleri dünya burjuvazisi ile birlikte yaşayacakları rüya kentler yaratmak. Bahreyn'de inşa edilmekte olan Palmiye Adası projesi bunların en büyük ve görkemli olanı. Proje, denizin üzerinde palmiye biçiminde dizilmiş bir adalar sistemi ve bu adalarda ultra lüks sarayvillalar, merkezde de üzerinde dünyanın en yüksek ve büyük binası olacak bir otel-turizm kompleksinden oluşuyor. Projeler uluslararası şirketler tarafından ihale usulü alt taşeronlara ve daha alt taşeronlara bölünüyor. İşçiler, ülkelerindeki yoksulluk ve işsizlik nedeniyle bu alt taşeronlara yakayı kaptırıp, bu kamplara getiriliyorlar. Bir kere kampa düşerseniz ve kontrat süresinden önce herhangi bir nedenle eve dönmek durumunda kalırsanız, ya hiç para alamıyorsunuz ya da paranızın önemli bir kısmı kesiliyor. Hatta bazı durumlarda, çalışsanız, projeyi zamanında bitirip teslim etseniz dahi paranızı alamayabiliyorsunuz.

Taşeronlar, aldıkları ihalelerin taahhütlerini yerine getirmek için zamana karşı yarışıyor, bunun sonucu da göz göre gelen iş kazaları. 2004 yılında ülkedeki göçmen bürolarının bildirdiği ölümler 880 iken Birleşik Arap Emirlikleri'nin açıkladığı resmi sayı 34'tü, gerçek sayıyı tespit etmek mümkün değil. Şeyhler, görmemişliğin son sınırında (mücevher kaplı musluk vanalarından, altın kaplama hareketli klozetlere kadar) inanılmaz paralar harcarlarken, devasa bir zenginliğin işçilerin kanı ve emeği üzerinde nasıl yükseldiğinin çırılçıplak örneğini sergiliyorlar.

Vardiya Sistemi

■ Esenler'den ÜİD-DER üyesi bir işçi

ÜİD-DER'de, vardiya sistemini tüm yönleriyle inceleyen bir seminer düzenlendi. Seminer vardiyalı çalışan işçi arkadaşlarımızın ne kadar sağlıklı olabileceklerini gözler önüne seriyordu. Semineri sunan arkadaş öncelikle sosyal haklarımızı sordu. Kaç kişinin hafta sonu tatili var, kimlerin sigortası yatırılıyor vs. Durum epeyce kötü görünüyordu. Neredeyse yarım sigortasız çalışıyor, geri kalanlar ise işsiz veya hafta sonu tatilini unutmuş. Sunum devam ederken vardiya sisteminin aslında insan sağlığını nasıl olumsuz etkilediğini, vardiya saatlerinin değişmesi veya gece saatlerine denk gelmesi durumunda vücudun biyolojik ritminin nasıl bozulduğunu, gündüz uyumak zorunda kalındığında uykusuzluk çekildiğini, gece çalışırken de tam tersine uyuklandığını ve verimin düşmesiyle birlikte iş kazalarının "geliyorum" dediğini gördük.

Fakat insanın kafasına bir şey takılmıyor mu? Vardiyalı çalışan işyerlerinin gece vardiyalarında iş kazalarının artmasının ya da işçilerin sağlığının bozulmasının patronlar için ne kâr oluyor? Evet, sunumu yapan arkadaş bunu kendi çalıştığı fabrikadan örneklerle açıkladı ve tartışmaya açtı. Aslında bir makinanın günde 8 saat yerine 24 saat çalışması durumunda üç katı daha fazla ürün ürettiğini fark ettik. Bu arada iş kazalarıymış, uyku problemiymiş, yemek saatlerinin uyuşmamasıymış bunlar "önemli" şeyler değil. Nasıl olsa dışarda yığınlarla işçi işsiz ve neredeyse karın tokluğuna çalışmaya mecbur bırakılmış durumda. Yani Ahmet iş kazası geçirmişmiş, Mehmet'in karnı ağrıyormuş hiç de umurlarında değil patronların. Çünkü onların gözünde bizler ezilmesi gereken birer böcekten farksızız. Ama onlar şunu göremezler: o fabrikalarında ezdikleri işçilerin bir kısmı dünyadaki bütün işçilerin birliğini sağlamak üzere emin adımlarla yürüyorlar.

İşsizliğin ve Yoksulluğun Sorumlusu Biz miyiz?

■ Gebze'den bir metal işçisi

Merhaba açlık ordusu,

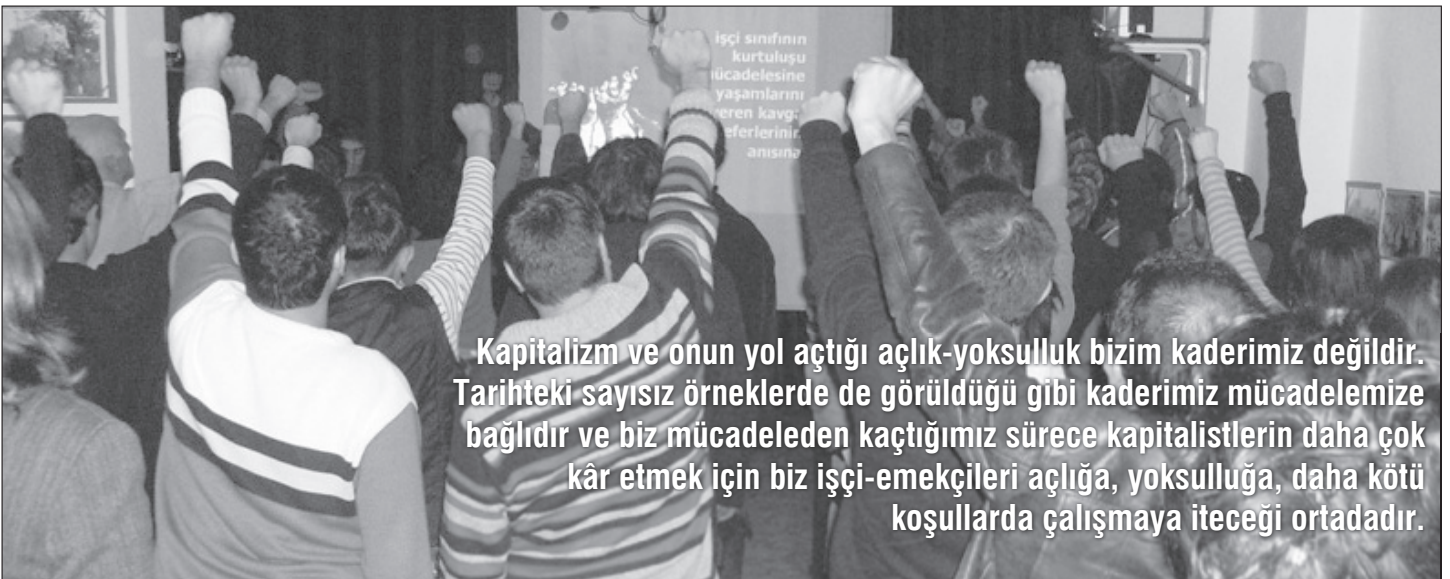
Yoksulluğun ve işsizliğin korkunç boyutlara ulaştığı günümüzde, biz işçiler ve emekçiler günden güne yok oluşun eşliğine geliyoruz. Bırakın insanca yaşam sürmeyi, karnımızı bile doyuramaz haldeyiz. Peki, biz işçiler kendi ellerimizle yarattığımız bugünkü medeniyet koşullarında böyle mi yaşamalıyız? Yoksa işsizlik ve yoksulluk bizim gibi emeğini satarak geçinenlerin değişmez kaderi mi?

ÜİD-DER Gebze temsilciliğinde bu konuyla ilgili bir seminer gerçekleştirildi ve işsizliğin, yoksulluğun dünya ölçeğinde hangi boyutlara ulaştığı gözler önüne serildi. Verilen rakamlar yoksulluğun muazzam boyutlarını gösteriyordu. Dünyada 3 milyar insanın günde 2 doların altında yaşamını sürdürmesi, Türkiye'de ise 30 milyon işçi-emekçinin günde 4 dolarla yaşamını sürdürmeye çalışması, kapitalizm altında biz işçilere verilen değeri anlatmaya yetiyordu.

Sınıflar arası uçurum günden güne büyüyor. Bir tarafta muazzam bir bolluk içerisinde yaşayan burjuva sınıfı, diğer tarafta bu bolluğu yaratan işçilerin sefaleti. Bir yanda muhteşem güzellikteki Acar kentleri ya da boğaz yalıları içinde soğuk kış günlerini sıcacık ortamlarda geçiren burjuvalar, diğer yanda kiremitleri kırılmış, damı akan, önünden kanalizasyon suları akan gecekondularımızda, ısınmak için bile evin bütün fertlerini beklemek zorunda kalan bizler.

Peki, asıl suçlu kim? Burjuvaların dediği gibi asıl suçlu biz miyiz? Evet bence de asıl suçlu biziz. Ama burjuvaların dediği gibi çok olmamız ve çoğalmaya devam etmemiz ya da eğitimsiz olduğumuz için değil. Bizi açlığa, yoksulluğa, işsizliğe iten kapitalist sisteme karşı mücadele etmediğimiz için. Kapitalizm ve onun yol açtığı açlık-yoksulluk bizim kaderimiz değildir. Tarihteki sayısız örneklerde de görüldüğü gibi kaderimiz mücadelemize bağlıdır ve biz mücadeleden kaçtığımız sürece kapitalistlerin daha çok kâr etmek için biz işçi-emekçileri açlığa, yoksulluğa, daha kötü koşullarda çalışmaya iteceği ortadadır.

Kapitalizme karşı içimizde biriktirdiğimiz kını ve öfkeyi açığa vurmamız, örgütlenerek ve mücadeleye atılarak bu kahrolası kapitalist sistemi tarihin çöplüğüne atmalıyız. Ancak o gün geldiğinde medeniyetin ya da insanca yaşamının farkına varabiliriz. Kahrolsun kapitalizm!

Kapitalizm ve onun yol açtığı açlık-yoksulluk bizim kaderimiz değildir. Tarihteki sayısız örneklerde de görüldüğü gibi kaderimiz mücadelemize bağlıdır ve biz mücadeleden kaçtığımız sürece kapitalistlerin daha çok kâr etmek için biz işçi-emekçileri açlığa, yoksulluğa, daha kötü koşullarda çalışmaya iteceği ortadadır.

Rüzgâr İşçiden Yana Esecek

■ Aydınli'dan bir deri işçisi

UID-DER Aydınli temsilciliğinde yapılan "Deri İşçilerinin Sorunları" adlı seminer, Aydınli ve çevresinde çalışan işçilerin katılımıyla gerçekleşti. Etkinliğe yalnız deri işçileri değil farklı işkollarında çalışan işçi arkadaşlarımız da katıldı. Etkinliğe katılan işçiler farklı işkollarında çalışsalar da, yaşanan sorunların, iş kazalarının, zorunlu fazla mesailerin, sağlık sorunlarının, sendikalaşmanın önündeki engellerin ve daha bunun gibi birçok sorunun aslında hepimizin sorunları olduğunu belirttiler.

Sunumdan sonraki tartışma bölümünde söz alan bir deri işçisi geçmiş deneyimlerden, Kazlıçesme direnişinden, o dönemde kazanılan haklardan bahsetti. 1987'de Kazlıçesme'deki deri işçilerinin mücadelelerinin nasıl kazanımla sonuçlandığından, işçilerin örgütlü duruşlarıyla kazandıkları hakların bugün nasıl birer birer kırıldığından bahsederek diğer deri işçisi, sendikalaşmanın önündeki engellerin giderek arttığını da belirtti. Etkinliğe katılan bir tersane işçisi de geçmiş deneyimlerin bugünkü genç işçilere aktarılması gerektiğini ve biz mücadele etmediğimiz sürece hiçbir hakkın elimize verilmeyeceğini vurguladı.

Evet, dediğimiz gibi sorunlar yalnız deri işçilerinin değil bütün işçilerin sorunlarıydı. Tıpkı çözümün de bütün işçiler için ortak olduğu gibi. Haklarımıza sahip çıkıp yeni taleplerde bulunabilmek için mücadele etmek, fabrikalarımızdaki diğer işçi arkadaşlarımızı da bu bilinçle donatmak her zaman birincil görevimiz olmalıdır.

Biz işçiler kendi sınıfsal gücümüzün farkında olup mücadele ettikçe kazanacağız. 1987 Kazlıçesme direnişinde olduğu gibi rüzgâr bir gün yine işçiden yana esecek. Elbette ki o rüzgârı yaratmak da biz işçilerin elinde...

Mutlu Günleri Hep Beraber Yaşamak!

■ Ankara'dan grevci bir TEGA işçisi

İstanbul Bostancı UID-DER temsilciliğinde düzenlenen 8 Mart etkinliğinizi büyük bir zevkle izledim. Yapmış olduğunuz o güzelim program akışı içerisinde hüzünlerimi, sevinçlerimi ve coşkularımı bir arada yaşadım. Programınızın içeriği ve anlamı çok güzeldi, tabii ki sizin katkılarınızın da ayrı bir güzelliği vardı. Sayenizde bazı gerçekleri öğrendim ve gördüm. O sıcak ortamınız, sergilemiş olduğunuz başarı, doğrusu beni çok etkiledi. Hepinizde ayrı bir beceri gördüm (saz, koro vs.). İzleyicilerin katıldığı coşkulu ve heyecanlı bir gün yaşadım.

Gerçeklerin gün yüzüne çıkması, başarı ve zafer sizin gibi insanların sayesinde olur. Yapmış olduğunuz etkinliğin anlamı ve önemi ile ilgili sizlere, müzik ekibi ve korodaki arkadaşlarıma, konuşmacı arkadaşlarıma ve göstermiş olduğunuz yoğun ilgiden dolayı hepimize çok teşekkür ederim. Ayrıca Serna/Seral tekstilde grev örgütlemiş mücadeleciler işçi kardeşlerime de ilgilerinden ve fikir öncülüğü yaptıklarından dolayı çok minnettar kaldım. Mutlu günleri hep beraber yaşamak umuduyla, sevgiler!

8 Mart Mücadele Bayrağı Daha Yukarılara...

■ Bostancı'dan bir kadın işçi

8 Mart 1857'de ABD'nin New York kentinde 40 bin doküman işçisi, daha iyi çalışma koşulları istemiyle greve başladı. Ancak polisin işçilere saldırması ve işçilerin fabrikaya kilitlenmesinin ardından çıkan yangında çoğu kadın 129 işçi can verdi. Yanan ateş bir daha hiç sönmedi. O günden bu yana sınıf mücadelesinin tarihi kadın ve erkek işçilerin kanıyla yazıldı.

Bizler de, Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği olarak, yüzyıl önce yakılan mücadele ateşini körüklemeye devam ederek, derneğimizin Bostancı şubesinde Dünya Emekçi Kadınlar Gününü kutladık. Sloganlar, konuşmalar, marşlar ve şiirler eşliğinde 8 Mart'ın yalnızca kadınlar günü olmadığını anlattık. Etkinliğimiz sınıf mücadelesinde yaşamlarıyla sonsuzluğa uğurladığımız sınıf kardeşlerimize saygı duruşumuzla başladı. Ardından derneğimiz adına temsilcimizin konuşması yer aldı. Sınıf mücadelesinde tarih boyunca kararlı adımlarıyla yürüyen kadınların bizlere bıraktığı mirasa sahip çıkma ve mücadele bayrağını kadınıyla erkeğiyle omuzlarımıza alma görevimiz olduğunu belirtti. Burjuvazinin unutturma ve yıldırma politikasına teslim olmamız gerektiğini ve öfkemizi her geçen gün dünyayı bizlere zin-

dan haline getiren burjuvaziye yönelterek, kurtuluşumuzun yolunun devrimden geçtiğini vurguladı. Kadınların devrim mücadelesinde yerlerini almaları gerektiğini, baskıdan, sömürden ve ikinci cins olmaktan ancak bu yolla kurtulabileceklerini belirtti.

8 Mart 1857'den bu yana işçi sınıfından yana birçok şey değişti. Ama dünyamızı mahveden kâr sistemi ortadan kalkmadı. Aksine kapitalist sistem sömürü prangasını her geçen gün daha da kalınlaştırdı. Savaşlarda dünya toprakları yine işçilerin kanıyla sulanıyor. Açlık, yoksulluk verem mikrobi gibi işçileri kemiriyor. Greve çıkan işçiler yine polis baskısıyla, şiddetle ezim ezim eziliyor. İş cinayetleri seri katil gibi, vampir gibi her gün canımızı almaya doymuyor. Ne saraylarda oturuyoruz ne de villalarda. Oturduğumuz evler sistemin kepçeleriyle başımıza yıkılmaya devam ediliyor. İşsizlik korkusu bir gün olsun yüreğimizi terk etmiyor. Krizler yine kapıda ve milyonlarcamızı yutmayı bekliyor. Şiddetini, baskısını ve sömürsünü her geçen gün artıran kapitalist canavara karşı hedefimiz 1857'de de şimdi de aynıdır: İşçi sınıfının dünya ölçeğinde iktidarı ele alması! İşçi sınıfının kadını ve erkeği olarak rotamızı bu uğurda mücadeleye çevirmekten başka çaremiz yok.

Matbaa İşçilerinin Sorunları

“İşçilerin çoğu, sendikaların işe yaramaz örgütler olduklarını ve sendikacıların hiçbir iş yapmadığını düşünüyorlardı. Ama onlar kararlı bir şekilde çalışmış, sendikaların işçilerin örgütü olduğunu, kötü örneklerin bizi yanıltmaması gerektiğini, sendikanın işçiler demek olduğunu kardeşlerine anlatmış ve sonunda onları bir araya getirmeyi başarmışlardı.”

■ İstanbul'dan bir matbaa işçisi

UİD-DER Bostancı temsilciliğinin düzenlediği “Matbaa İşçilerinin Sorunları” konulu bir seminere katıldım. Seminere, çeşitli matbaa fabrikalarından ve basın-yayın işkoluna giren çeşitli işyerlerinden 60 kadar işçi gelmişti. Seminerin birinci bölümünde, işkolundan sendikacılar ve bir matbaa işçisi tarafından yapılan sunumda, hem son dönemde işçi sınıfına yapılan ortak saldırılardan hem de özelde matbaa işçilerinin sorunlarından bahsedildi. İster matbaa işçisi olsun isterse bir başka sektörde çalışsın, tüm işçilerin sorunlarının ortak olduğu vurgulandı ve çözüm yolunun örgütlenmekten geçtiği anlatıldı. İyi hazırlanmış görüntüler eşliğinde yapılan sunum oldukça etkileyiciydi. Ama bir matbaa işçisi olarak beni en çok heyecanlandıran, ikinci bölümde bizzat matbaa işçilerinin yaptıkları konuşmalar ve sorunlarını tartışırken söyledikleri oldu.

Herkes sorunlarımızın neler olduğunu az çok biliyor ve zaten yaşıyordu. Ama bu sorunları nasıl aşacağımız konusunda çoğunlukla bilinçsiz durumdaydık. Kendi aramızda yürüttüğümüz tartışma, tam da bu soruya ce-

vap vermeye dönük olduğundan son derece önemliydi. İşçi arkadaşların hepsi de çözümün örgütlenmekten ve sendikalaşmaktan geçtiğine inanıyorlardı, ki bu bence önemli bir adımdı. Çünkü çalıştığım fabrikadaki işçi arkadaşlarımla büyük bir kısmı maalesef bu bilinç düzeyine gelebilmiş değiller. Ücretlerimiz düşük, çalışma saatlerimiz uzun olmasına, sık sık ücret kesme cezaları almamıza ve fazla mesailerimizin ücreti eksik ödenmesine rağmen çoğu arkadaşımız mücadele etmekten kaçınıyor. Ya iş değiştirmeyi ya da ses çıkarmadan beklemeyi ve hallerine şükretmeyi tercih ediyor. Bir araya gelip patrona karşı taleplerimiz için mücadele etmemiz gerektiğini söylediğimde ise ya işten atılma korkusuyla ya da “ne yaparsak yapalım bir şey değişmeyecek” düşüncesiyle benden uzaklaşıyorlar.

Daha önceden örgütsüz olan ve yaklaşık 1 yıl süren zorlu bir mücadeleden sonra sendikalı olmayı ve taleplerini patrona kabul ettirmeyi başaran bir fabrikadan gelen arkadaşlar şunları söylediler: “Bizler de sizden farklı değildik, her koyun kendi bacağından asılır misali, herkesin kendi başının ça-

resine bakması gerektiğini, bireysel kurtuluşun mümkün olduğunu zannediyorduk. Örgütlenmenin gerekli olduğunu fark ettiğimiz durumda bile, birbirimize güvenmediğimizden, yanı başımızdaki sınıf kardeşimizle birlikte hareket edebileceğimize inanmadığımızdan, sendikalı olmanın asla gerçekleşmeyecek bir hayal olduğuna inanmıştık. Ama öyle bir an geldi ki, artık kaybedecek bir şeyimiz olmadığını ve denemekten korkmamamız gerektiğini fark ettik. Önyargılarımızı kırmamız ve güven ilişkisini oluşturmamız kolay olmadı elbet, ama yılmadık ve patronun tüm engellemelerine rağmen başardık.”

Örgütlenerek mücadele etmiş ve taleplerini patrona kabul ettirmeyi başarmış kardeşlerimin bu konuşması beni oldukça etkiledi. Çünkü bu işin mümkün olduğunun en canlı kanıtıydılar ve deneyimlerini bizlere aktarmak için, bize yardım edip yol göstermek için bu toplantıya gelmişlerdi. Örgütlenme sürecinin kolay olmadığını, uzunca bir süre sabırla ve patrone gizli bir şekilde çalıştıklarını, en büyük zorluğu da diğer işçi arkadaşlarının güvenini ve inancını kazanmak noktasında çektiklerini söylediler. İşçilerin çoğu, sendikaların işe yaramaz örgütler olduklarını ve sendikacıların hiçbir iş yapmadığını düşünüyorlardı. Ama onlar kararlı bir şekilde çalışmış, sendikaların işçilerin örgütü olduğunu, kötü örneklerin bizi yanıltmaması gerektiğini, sendikanın işçiler demek olduğunu kardeşlerine anlatmış ve sonunda onları bir araya getirmeyi başarmışlardı.

Açıkçası, böyle bir toplantıya katılmış olmaktan son derece mutluyum. İçinde bulunduğumuz karamsar duruma rağmen umudumu yitirmemem gerektiğinin ve bir şeyler yapmak için harekete geçmem gerektiğinin bir kez daha farkına vardım. En önemlisi de bunda yalnız olmadığımı öğrendim. Bu açıdan önce UİD-DER’li işçilere teşekkür etmek istiyorum, böylesine anlamlı çalışmalar yaptıkları için. İşçi sınıfının uluslararası birliğini ve dayanışmasını sağlamak için mücadele ediyorlar ve bu hepimizin omuz vermesi gereken bir çaba. Yapmamız gereken tek şey korkularımızdan kurtulmak, birbirimize güvenmek ve örgütlenerek mücadeleye atılmak. Gerisi kolay.

'89 Bahar Eylemleri

'89 Bahar Eylemleri, işçi sınıfının örgütlü gücünün önünde hiçbir engelin duramayacağını bir kez daha göstermiştir.

Sınıf mücadelelerinin tarihi yenilgilerle olduğu kadar zaferlerle de doludur. İşçi sınıfı, en umulmadık zamanlarda, tüm karamsarlıkları ve karanlığı yırtmasını bilmiştir. 12 Eylül faşizminin yarattığı sancılı dönemin ardından gelen 1989 Bahar Eylemleri buna örnektir. 12 Eylül 1980 askeri faşist darbisiyle birlikte, işçi sınıfının geçmiş dönemde kazandığı haklar bir ortadan kaldırılmıştı. İşkolu barajı getirilerek işçilerin sendikalaşmaları zorlaştırılmış, toplu sözleşme ve grev yapma hakları büyük ölçüde kısıtlanmıştı. Farklı fabri-

fitil fitil getireceğim, haberiniz olsun." İşte Özal 1983'te iktidara geldikten sonra tam da bu güdüyle hareket etti.

Ancak faşist cunta ve patronlar sınıfı, tüm bu çabalarına rağmen işçi sınıfını ömür boyu sürecek bir ölüm uykusuna yatırmayı başaramadı. İşçiler bir süre sonra, uykusundan sıyrılıp kıpırdanan bir devi andırırçasına yeniden alanlara dökülmenin hazırlığı içerisine girmişlerdi. 12 Eylül 1980'den itibaren derin bir sessizliğe gömülen işçi sınıfı, bu karanlığı 1986'da gerçekleşen NETAŞ işçilerinin greviyle aralayacaktı.

kalarda gerçekleşen grevleri desteklemek için yapılan dayanışma grevleri yasaklanmış ve işçilerin sendika yönetimine seçilmeleri uygulamaya sokulan kotalarla daha da zorlaştırılmıştı. Grev çadırı kurmak ve grev yerinde üç işçiden fazla kimsenin durması, iş yavaşlatma-yemek boykotu gibi işçi eylemleri de yasaklar kapsamı içindeydi. Bu yasaklar zinciriyle işçilerin üretimden gelen güçlerini kullanmalarının önüne geçilmeye çalışılmıştı.

1978'de, Bursa Çelik Palas'ta, Maden-İş Sendikası ile başkanlığını Turgut Özal'ın yaptığı MESS arasında bir toplu sözleşme görüşmesi gerçekleştirilmişti. Toplantı sonunda Özal şu sözleri sarf edecekti: "Çocuklar, yaptınız ettiniz, fırsat elinizdeydi, bitirdiniz işi. Ama size şunu söyleyeyim, bir gün gelir benim de elime fırsat geçerse, burnunuzdan

"Bu yasalarla grev yapılamaz" düşüncesinin hâkim olduğu bir dönemde NETAŞ işçilerinin sergiledikleri mücadele, 1989'da "Bahar Eylemleri"nin ve ardından kamu emekçilerinin sendikalaşma mücadelelerinin yolunu açacaktı. 1987'de Kazlıçeşme'de deri işçilerinin grevini lokavtla kırmaya kalkışan patronlara karşı Bayrampaşa'da 12 Eylül sonrasının ilk mitingi gerçekleştirildi. Böylece 1980'den sonra getirilen miting yasağı deliniyor ve işçi sınıfı bir kez daha öğreniyordu: "Sendikal yasaklar ancak savaşarak aşılr!" Ambarlar'daki işçilerin aynı yıl içinde yaptıkları ve 9 ay devam eden grevin sonucunda önemli kazanımlar elde edildi: toplu sözleşmeyle işçi ücretlerine %214 zam yapıldı, 1 Mayıs izin günü sayıldı, artık patron işçileri istediği gibi işten çıkaramayacaktı.

İşçi sınıfının yeniden canlanan mücadelesi, 1989'a gelindiğinde kamu emekçilerinin sendikalaşma mücadelesini yükseltmelerinin yolunu da açtı. Sayıları 600 bini bulan kamu işçilerinin yürüttükleri görüşmelerin tıkanması, "Bahar Eylemleri" olarak bilinen ve Mart, Nisan, Mayıs ayları boyunca sürececek eylemlerin kıvılcımı oldu. İşçiler seslerini duyurmak ve sonuç almak için Türkiye'nin dört bir yanında çeşitli eylem biçimlerine başvurdular ve 3 ay süren mücadeleleri boyunca sık sık devletin kolluk güçleriyle karşı karşıya geldiler. İşçilerin kendilerine olan güvenlerini yeniden kazanmaları, kolluk güçlerinin şiddeti karşısında bile geri adım atmamalarını sağladı.

Nisan 89'da bahar eylemlerine katılan işçi sayısı 1,5 milyona ulaşmıştı. Yükselen sınıf mücadelesi, farklı sektörlerde çalışan işçiler arasında patronların yarattığı yapay ayrımları ortadan kaldırarak birleşik bir mücadelenin önünü açtı. İşçilerin kararlı tutumları sendika bürokrasisini de zorluyordu. Kendi işyeri komitelerini kuran işçiler bu sayede sendika yönetimine uyguladıkları baskıyla Türk-İş'in 900 yöneticisinin değişmesini sağlamışlardı. 1 Mayıs'ın alanlarda kutlanmasına karşı çıkan Türk-İş bürokratları, işçilerin bindirdiği basıncın altında, işlerine gelmesede kimi kararların altına imzalarını atmak zorunda kalıyorlardı. Örneğin Şubeler Platformunun kararına göre işçilere sorulmadan sözleşmeler imzalanmayacaktı.

Bahar Eylemleri işçilerin çeşitli kazanımlar elde etmeleriyle sonuçlandı. Daha önce %40 gibi bir ücret artışıyla işçileri kandırmaya çalışan hükümet, %140 oranında zam yapmak zorunda kaldı. Türk-İş'in önerisi %70-80 idi. 12 Eylül yasakları delindi. Ekonomik taleplerle başlayan mücadele, hükümet karşıtı bir karaktere bürünmüştü. Böylelikle 27 Mart 1989'da yapılan seçimlerde ANAP'ın oy oranı %35'ten %21'e düştü. Hükümetin ve patronlar sınıfının tüm çabalarına rağmen, eylemler, Körfez Savaşı bahane edilerek tüm grevlerin yasaklandığı 1992 yılına kadar sürecekti. '89 Bahar Eylemleri, işçi sınıfının örgütlü gücünün önünde hiçbir engelin duramayacağını bir kez daha göstermiştir.

Bizim Hayatımızda Şakaya Yer Kaldı mı?

■ Gebze'den bir metal işçisi

Biz işçiler hafife almak istiyoruz hayatı, üzerimize doğru gelen ağır gerçekleri önemsememeyi hatta küçümsemeyi daha bir yakıştıyoruz kendimize. Sistemin dayattığı insanlık dışı çalışma koşullarıyla bile dalga geçmek daha cazip gözüküyor işçilere. Zira bu kadar acılaşmış gerçekliğin ortasında “hayatı ciddiye almak” hiç de işimize gelmiyor, bu yüzden belki de yaşamımıza dair zehir zıkkım ne varsa, mizahla çarparak bilincimizin sindirebileceği yudumlara bölüyoruz hayatı.

Bazen öyle bir ruh halinin içine giriyoruz ki, yerli yersiz ne varsa bizim mizah değirmenimizin içinden geçmekten kurtulamıyoruz. Meselâ iki vardiya peş peşe çalışmak zorunda kalmış bir arkadaşımızın, otobüste iki kişi tarafından zorla uyandırılması ve uyandığında nerede olduğunu kavrayamayıp bağırmağa başlaması, pek komik geliyor bize. Oysa varın siz düşünün gerçekten komik mi bu, yoksa acı mı? Hatta bazen iş kazası geçirmiş arkadaşlarımızla bile acımasızca dalga geçiyoruz. Gittikçe hayatımızı boğan kredi kartı ekstrellerimiz dahi şakacı bir rekabetin konusu olabiliyor. Ya da bir işçinin, gece vardiyasından çıkıp sabahın erken saatlerinde evine girmeye çalışırken komşular tarafından hırsız diye karga tulumba yakalanmasını dinlerken, gülmekten yerlere yuvarlanıyoruz. Hele bazı önemli konularda açılan sohbetleri, şakaya vurarak hafifletip bertaraf etme huyumuzdan, çokça kendimizi alıkoyamıyoruz. Belki de hayatımıza dair önemli konularda hakkıyla konuşabilecek ciddiyeti bulamadığımızdan kendimizde, tüm bu “hafife alma” saplantımızdan kurtulamıyoruz.

Şüphesiz gülmeye de ihtiyacı var biz işçilerin. Bu ruhsuz çalışma koşullarının içinden çıkıp, dostlarla biraz şakalaşmak ve hoşça vakit geçirmek hepimizin hakkı. “Recep İvedik” tarzı bahtsız komedi örneklerine bile, topluca ve akın akın gitmemiz herhalde ondandır. Patronlar bizim bu tip gülme, eğlenme ve rahatlama gibi ihtiyaçlarımızı dahi, nakde çevirme konusunda hiç vakit kaybetmiyorlar. Bu sistem her geçen gün biraz daha içimizi kasavetlendiriyor, gülüp geçmek, unutmak istiyoruz her şeyi. Ama o kadar kolay değil kapitalizmin yarattığı çetin yaşam koşullarından kurtulmak. Kahkahaların verdiği ferahlık çok kısa sürüyor, oysa hayatımızın zorlukları orada durup bizi bekliyor.

“Büyük kahkahalar büyük acıları gizler” derler. Her ne kadar bu söz işçiler için bir genelleme olmasa da, kahkahaların hayatımıza dair büyük gerçekleri gizlediği doğrudur. Biz işçiler yaşadığımız hayatı ciddiye almadıkça tutarlı bir mücadelenin de alanını daraltıyoruz aslında. Sınıf mücadelesinin işçi sınıfının lehine yükseltilebilmesi için, atalım şu üzerimizdeki “hafife alma, önemsememe, şakaya vurma ve küçümseme” gibi aslında bizi küçülten eğilimlerimizi. Şöyle bir bakalım, hayatımızda şakaya yer kaldı mı?

1978 yapımı bir Türk filmi olan Maden’de, işçi önderi İlyas tam da böyle bağırıyordu Nurettin’e. Yine bir maden işçisi olan Nurettin, yaptığı toyluk karşısında İlyas ağabeyinin sert çıkmasına şaşırıyor ve soruyordu: “Şaka ediyorsun değil mi ağabey?” İşçi önderi İlyas ise şöyle cevap veriyordu: “Şaka etmeye zamanımız var mı ulan? Bizim hayatımızda şakaya yer var mı haa? Biz bu dünyayı kuruyoruz ellerimizle, bunun şakası var mı? Tohumu toprağa atan biziz, bunun şakası var mı söyle? Söyle bana demiri potada kim eritiyor, çeliğe kim su veriyor haa? Sen bütün bunları düşün!”

Hastanelerde Kuyruklar İyice Uzadı!

■ Temizlik işçisi bir hastane çalışanı

Patronlar sınıfı kendi çıkarını bizlerin yani işçi sınıfının da çıkarı gibi göstermeyi çok iyi biliyor. Böyle yaparak bizlere karşı yürüttüğü saldırıları bizlerin iyeliği için yapıyormuş gibi gösteriyor. Bu saldırılardan biri de sağlık alanında yaşanıyor.

Bugün burjuva medya her gün Genel Sağlık Sigortası (SSGSS) yasasını ballandıra ballandıra anlatıyor. Başbakan Erdoğan da SSGSS gündeme geldiğinde “artık hastanelerde kuyruklar kalmayacak” demişti. Burjuvazi ve onun temsilcisi olan devlet yıllarca işçilerin primleriyle kurulmuş SSK hastanelerini işlevsizleştirmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Gerekli doktor, hemşire, sağlık çalışanı ve malzeme verilmedi. Bir doktor bir günde yüzlerce hastayı muayene etmek zorunda kaldı. Bir hemşire birkaç servis hastasına birden bakmak zorunda bırakıldı. Örgütsüz ve bilinçsiz olan biz işçi ve emekçiler de gerçeği bilmediğimiz için yıllarca doktorları, hemşireleri ve sağlık çalışanlarını suçladık.

SSK’nın bütün kurumları ve SSK hastaneleri önce Sağlık Bakanlığına devredildi. Hastanelerde kuyruklar dönemi artık bitecek dendi. Ama hastanelerde kuyruklar azalmak

yerine iyice uzadı. Şimdi’de SSGSS gündemde. SSGSS hayata geçirilmeye başlandığında doktorlar öyle her ilacı yazamayacak. Ne kadar prim o kadar tedavi ve ilaç! Yani asgari ücretle çalışan bir işçi ağır bir hastalığa yakalanırsa ölüp gidecek. SSGSS yürürlüğe girerse bizler bir iş bulup sigortalı bir işte bile çalışsak insanca sağlık hizmeti alamayacağız.

Peki, biz işçiler bu saldırılara boyun eğecek miyiz? Hayır! Boyun eğmeyeceğiz, eğmemeliyiz. Bu yaşadıklarımız kader değil. Bize bunları layık görenlerin karşısına bilinçli ve örgütlü bir şekilde çıkarak mücadele edersek, bu saldırıları geri püskürtebiliriz. Önümüz 1 Mayıs! Alanları doldurmak için hazırlanmalıyız. Tüm taleplerimizi haykırarak, biz buradayız demeliyiz.

2 Saatlik İş Bırakma

■ Gebze'den bir işçi

Uzun bir süredir gündemde olan SSGSS Yasasına yönelik olarak Emek Platformunun aldığı 2 saatlik iş bırakma eylemi birçok bölgede uygulandı. Bu çok kitlesel bir eylemlilik olmasa da uzun süredir yaprak kıpırdamayan bu topraklarda önemli bir eylemdi. Emek Platformunun aldığı bu eylem kararı üzerine işçiler arasında sendikali sendikası olmayanlar ayrımı oluştu. Bu da sendikası olmayan işyerlerindeki arkadaşlarda eyleme katılmamak yolunda bir karara dönüştü. Oysa bugün sendikaların içinde olduğu durum ortada. Bürokrasi almış başını gidiyor ve sendikaların da son noktada bir şey yapmaya niyeti yok.

Sonuçta, çalıştığımız işyerinde sendika olsun ya da olmasın biz oluşan haksızlıklara karşı mücadele etmeliyiz. Biz çalıştığımız fabrikada sendika olmamasına rağmen 2 saatlik iş bırakma eylemine katılarak arkadaşlarla birlikte Gebze'de E-5 yan yoldan yürüyerek Şahin Motor'da direnişte olan arkadaşları ziyarete gittik. Giderken arkadaşların birçoğu neden diğer fabrikaların dışarı çıkmadıklarını sordular. Çünkü sendikali işçiler de her şeyi sendikadan bekliyorlar.

Bilkent'te Taşeron Temizlik İşçileri

■ Ankara Bilkent'ten ÜİD-DER'li bir işçi

Bilkent Üniversitesinde de diğer işyerlerinde olduğu gibi temizlik işleri taşeron firmalar elinde. Çalışma koşulları oldukça ağır durumda. İşçiler 12 saat hiç durmadan çalışıyorlar. Patronların taşeronlaştırmayı arttırarak işçilerin örgütlü mücadelesini engellemeye yönelik çalışmaları, burada da üniversite yönetimi tarafından benimsenmiş ve uygulamaya konulmuş.

Bilkent Üniversitesinde 7 taşeron temizlik şirketi bulunuyor ve çalışanların sayısı belli bir sayıda tutuluyor. Bunun sebebi temizlik işçilerinin sendikalaşmasının önüne geçmek ve sosyal haklardan yararlanmalarını engellemek. Temizlik işçilerinin hepsi yıllardan beri asgari ücretle çalışmaya devam ediyorlar. Önceki yıllarda sendikal çalışmalara katılan 40 işçinin işten atıldığını bilen işçiler, sendikali olmalarının çok zor olduğuna inanıyorlar. Patronların bilinç bulandırma operasyonlarının sonucu olarak işçiler sınıf kardeşlerine güvenmiyorlar. Güvensizlik ve işsiz kalırsın korkuları yüzünden birlikte hareket etmekten ziyade bireysel kuruluş yolları arıyorlar.

İşçilerin ancak birlikte bir güç olduklarını farkına varmaları ve birleşerek sınıfsız bir dünya kurmaları için, sınıf bilinçli işçilere büyük bir görev düşüyor.

Oysa biz evimize sahip çıkmazsak kimse sahip çıkmaz. Sonuçta sendikayı var eden şey işçinin gücüdür.

Şu anda fabrikada maaşlarımızı alamadığımız için paralar verilene kadar eylem kararı aldık. Daha önce ÜİD-DER'li işçiler olarak Tuzla tersanelerinde DİSK'in aldığı bir günlük oturma eylemine katıldığımızda fabrikadan birçok arkadaşı davet etmiştim. O gün arkadaşlar biz bu tür şeylerden hoşlanmıyoruz diyerek gelmediler. Ama şimdi kendi fabrikamızda sorun yaşandığında eyleme sahip çıktılar. Sonuçta iş kazalarında ölen, sakat kalan arkadaşların başına gelenler başka bir gün bizim de başımıza gelebilir. Eğer işçiler olarak sadece bireysel düşünürsek kazanamayız. Bizim gücümüz birliğimizdedir. Bu yasalar, tüm işçileri ilgilendiriyor. Böyle bakarak hareket etmeliyiz.

Evet dostlar, işçi sınıfının kazanımlarına dair saldırılar her gün artarak devam ediyor. Biz işçiler bu saldırılara karşı mücadele etmezsek biz ve gelecek kuşakları çok kötü günler bekliyor. Okullarda bize düşman ilan edilen Yunanistan işçi sınıfı da benzer bir yasayı geri püskürtmek için genel grevler gerçekleştiriyor. Biz işçiler birleşirsek patronlar bu tür yasaları çıkaramazlar. Yeter ki biz işçiler haklarımızı sahip çıkmak için savaşalım. Haydi mücadeleye!

Başka Kurtuluşumuz Yok

■ İkitelli'den bir metal işçisi

Ben İkitelli organize sanayi bölgesinde çalışan bir metal işçisiyim. Aynı zamanda işyerinde şoförüm de. Bundan dolayı çok dolaşma ve daha çok insanla tanışma olanağım var. Bir gün müşterimiz olan firmanın şoförü, hayatımın dönüm noktası olan gerçekleri görmemi sağlayan bir olaya vesile oldu. Beni ÜİD-DER'le tanıştırdı.

ÜİD-DER'e ilk gittiğim gün o insanların şefkati, dostluğu, samimiliği beni çok etkiledi. Yani şöyle diyebilirim: 1,5 yıllık İstanbul hayatımda geçirdiğim en güzel gündü. Ondan sonraki zamanlarda her etkinlik olacağını duyduğumda çok seviniyor, o günü ipe çekiyordum. Günler geçtikçe, yani ben bilinçlendikçe, nasıl bir bataklıkta olduğumu anladım ve fikirlerim netleşmeye başladı.

Bizler koskocaman bir dünyada yaşıyoruz. Ama bu dünya üzerinde bir yanda yüz milyonlarca aç ve yoksul insan var, diğer yanda da bu dünya nimetlerini elinde bulunduran bir avuç azınlık. Her gün dünyada açlıktan, yoksulluktan, soğuklardan, kıtlıklardan, savaşlardan, hastalıklardan milyonlarca insan ölüyor. Peki bu insanların ölmesinin kime ne yararı var? Bazı insanlara yararı olduğu kesin. Çünkü birilerinin açlıktan, yoksulluktan, savaşlardan ölmesi demek; diğerlerinin daha fazla kâr etmesi ve sermayelerini büyütmesi demek.

Oysa koskoca dünya milyarlarca insanı doyurmaya ve insan gibi yaşatmaya yetmez mi? Biz çalışsak, biz üretsek, istediğimiz ölçüde biz tüketsek... Açlık olmasa, yoksulluk olmasa, insanlar ve diğer canlılar ölmese...

Peki bu ne zaman olur? Tabii ki böyle bir dünya sihirli bir değnekle insanlara sunulmayacak. Çalışan, üreten ve iliklerine kadar sömürülen bizlerin bunları gerçekleştirmek için mücadele etmemiz gerekir. Artık bir avuç asalağın milyarlarca insana hükmetmesine göz yumamayız. Onun için tek seçeneğimiz öğrenmek, bilinçlenmek, bilinçlendirmek ve birleşmek. Başka kurtuluşumuz yok.

1 Mayıs'ta ÜİD-DER'le Alanlara!

İşçiler, emekçiler, kardeşler

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'a yaklaşıyoruz. Sermaye sınıfının tüm baskı ve karalamalarına karşın, 1 Mayıs biz işçilerin sınıfsız, sömürsüz, barış ve özgürlük dolu bir dünya kurma mücadelesinin sembolü olmaya devam ediyor. 1886 yılında Amerikalı sınıf kardeşlerimizden bize miras kalan 1 Mayıs mücadele bayrağını, bu yıl da, alanlarda hep birlikte, tüm coşkuyla dalgalandıralım. 2008 1 Mayıs'ında ÜİD-DER'le birlikte, haksız ve emperyalist savaflara, kapitalist sömürüye, açlığa, işsizliğe ve baskılara karşı sınıfımızın sloganlarını haykıralım.

Sermaye azgınca saldırıyor

Kardeşler, tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de sermaye sınıfı, işçi sınıfının kazanılmış haklarına saldırıyor ve örgütlenmesinin önüne binbir engel çıkarıyor. 2008'in daha ilk günlerinden başlayarak sermaye düzeninin dört koldan saldırılarıyla karşı karşıya kaldık. İstihdam paketi ve sosyal güvenlik yasalarıyla emeklilik, sağlık, eğitim hakkımıza yeni saldırılar başlatıldı. İğneden ipliğe her şeye zam yapıldı, ek vergiler çıkartıldı. Bunun karşısında, gündüz gece suyumuz sıklana dek çalıştığımız halde asgari ücrete günlük 50 kuruş zam yapıldı. Başta tersane bölgesindeki işçiler olmak üzere, metal, tekstil, inşaat, yol, deri ve diğer sektörlerde çalışan işçi kardeşlerimizin onlarcası iş cinayetlerine kurban gitti. Esnek çalışma, taşeronlaştırma ve sendikasılaştırma saldırısı devam ediyor. İşsizlik ve enflasyon arttı.

Fakat bütün bu gerçekliğe rağmen, başta AKP hükümeti olmak üzere sermayenin tüm temsilcileri, "ekonomi tıkrında, milli gelir 7 bin doları aştı, işsizlik azaldı, hastane derdi bitti" diyerek gözlerimizin içine baka baka yalan söylemeye devam ediyorlar. Haklarımıza, emeğimize, alınterimize ve geleceğimize göz koyan bu bir avuç sömürücü sınıf zenginlik içinde yaşıyor. Onların payına zenginlik düşerken, bizlerin payına sefalet düşüyor.

Emperyalist savaş cehennemi dünyayı sarıyor

Kardeşler, sermaye işçi sınıfına azgınca saldırırken bir yandan da tüm dünya hızla uçuruma sürükleniyor. Sömürü düzeni ve sermayenin kâr hırsı, dünyamızı geri dönüşü olmayan bir savaş cehennemine soktu. Gözünü kâr hırsı bürümüş emperyalist tekeller dünyayı yeniden paylaşmaya başladılar. Dünyaya özgürlük vaat eden ABD, Ortadoğu halklarının tepesine bombalar yağıyor. Afganistan, Lübnan ve Irak'ta 1 milyonun üstünde kadın, erkek ve çocuk acımasızca katledildi. Dünya devletleri arasında çalınca bir silahlanma yarışı sürüyor. İnsanlığı yok oluştürecek felâketler misliyle artıyor ve tehlike büyüyor.

Haksız ve emperyalist savaşların, katliamların, soykırımların, din ve mezhep çatışmalarının sebebi kapitalist düzenidir. Yaşadığımız topraklarda da kardeş Kürt halkına karşı yıllardır haksız bir savaş yürütülüyor. Kürt halkı yıllardır eziliyor, varlığı inkâr ediliyor, kimliği tanınmıyor ve en demokratik talepleri bile karşılanmıyor. Türk işçi ve emekçiler milliyetçi ve şovenist politikalarla Kürt halkına düşman edilmeye çalışılıyor.

Sınıfını bil, safa gel!

Kardeşler, dertlerimizin son bulmasını istiyorsak tek çaresi var. Sınıfımızı bilip safımızı ona göre seçmek ve örgütlü şekilde mücadele vermek. Hiçbir güç işçi sınıfının örgütlü mücadelesinin karşısında duramaz. İşte ÜİD-DER de işçi sınıfının bu mücadelesine katkıda bulunmak için kuruldu ve seni de çalışmalarına katılmaya davet ediyor.

1 Mayıs'ta sesimizi tüm dünya işçilerinin sesine katalım. Emperyalist ve haksız savaflara, milliyetçiliğe, ırkçılığa ve faşist saldırganlığa karşı meydanlarda tek vücut olalım. Sınıfımızın taleplerini yükseltelim, savaflara ortak olan sömürücü sınıfına karşı duralım. İşçi sınıfının bu uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele gününde sen de sesini ÜİD-DER'e kat, birlikte haykıralım!

İşsizliğe, Yoksulluğa, Kapitalist Sömürüye, Haksız Savaflara,

Milliyetçi-Faşist Saldırganlığa DUR demek için ÜİD-DER'le 1 Mayıs'a!

Yaşasın 1 Mayıs! Biji Yek Gulan!

İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışmasını Büyütelim!

Sınıfsız, Sömürsüz, Özgürlük ve Barış Dolu Bir Dünya İçin: Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin!